

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, Baštová 5/A, Bardejov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 399/2013 z 26. novembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, Baštová 5/A, Bardejov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 399/2013 z 26. novembra 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«Žalobou zo dňa 6.5.2010 sa sťažovateľ ako žalobca v konaní vedenom pred Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 4C/ 97/2010 domáhal uloženia povinnosti voči Nemocnici s poliklinikou... ako žalovanému... poskytnúť sťažovateľovi ako žalobcovi... primerané zadosťučinenie spočívajúce v opätovnom objektívnom prehodnotení spôsobilosti žalovaného na výkon pozície „rádiologický asistent/laborant“ v jeho zdravotníckom zariadení bez uplatnenia diskriminačného hľadiska z dôvodu „iného postavenia“... povinnosť poskytnúť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 21.000,00 €...

Sťažovateľ odôvodnil svoju žalobu tým, že u žalovaného ako zamestnávateľa bol sťažovateľ v pracovnom pomere v období od 1.9.1990 do 20.1.2001. Tento pracovný pomer bol skončený dohodou bez uvedenia dôvodu. Po skončení pracovného pomeru sa sťažovateľ z internetu dozvedel o výberovom konaní na voľné pracovné miesto „rádiologického asistenta/laboranta“ u žalovaného, ktoré presne zodpovedalo jeho kvalifikácii. Sťažovateľ si podal žiadosť o nové prijatie do zamestnania k žalovanému. Na túto svoju žiadosť dostal zamietavú a objektívne nepravdivú odpoveď, znejúcu na to, že toto pracovné miesto už nie je voľné... Odpovede žalovaného na žiadosť sťažovateľa o zamestnanie boli zamietavé a všeobecné, citujem: „Došli sme k záveru, že výkon tejto funkcie v našom zdravotníckom zariadení nie je pre Vás vhodný. Z tohto dôvodu Vašu žiadosť o prijatie do pracovného pomeru nemôžeme akceptovať.“ Následne sa sťažovateľ obrátil na mediátora, avšak žalovaný návrh na začatie mediácie neprijal. Ako dôvod uviedol nasledovné, citujem: „Dôvodom skončenia pracovného pomeru v minulosti bolo narušenie medziľudských vzťahov pána [REDAKOVANÉ] (sťažovateľa) s osobami, ktoré aj v súčasnosti vykonávajú riadiace funkcie na dotknutom pracovisku. Z toho dôvodu nepovažujeme za vhodné opätovne ho zamestnať v našej organizácii.“

Ani jedna odpoveď zo strany žalovaného však nesmerovala k spochybneniu kvalifikačných predpokladov či potrebnej praxe sťažovateľa.

Sťažovateľ mal za to, že dôvodom jeho neprijatia do zamestnania a odmietavého postoja žalovaného voči jeho osobe je/bolo takzvané „iné postavenie“ sťažovateľa, chránené antidiskriminačnou legislatívou... a preto podal žalobu na... Okresný súd Bardejov.

... Okresný súd Bardejov rozsudkom pod sp. zn. 4C/97/2010 zo dňa 16.5.2011 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

Podľa Okresného súdu Bardejov sťažovateľ v konaní nepreukázal, aby žalovaný pri posúdení jeho žiadosti o prijatie do pracovného pomeru postupoval inak ohľadne inej osoby ako u sťažovateľa pri zachovaní rovnakého, resp. obdobného postavenia, pri akom postupoval u sťažovateľa. ...

... Voči rozsudku Okresného súdu Bardejov... podal sťažovateľ odvolanie...

... O odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 25.04.2012 pod sp. zn. 18CoPr2/2001 tak, že rozsudok prvostupňového súdu - Okresného súdu Bardejov potvrdil.

V odôvodnení... Krajský súd v Prešove uviedol, že pri prijímaní do zamestnania ktorýmkoľvek subjektom musia byť naplnené základné kritériá, ktoré určuje zamestnávateľ, a ktorými sú potreba zamestnať zamestnanca na určitú pracovnú pozíciu, kvalifikačné predpoklady, dĺžka praxe, ale aj ďalšie kritériá, ktoré môže zamestnávateľ pre konkrétny výkon práce požadovať. S poukazom na tieto hľadiská/kritériá prvostupňový Okresný súd Bardejov podľa názoru odvolacieho Krajského súdu v Prešove správne postupoval a správne vyhodnotil všetky zistenia jednotlivo, aj vo vzájomných súvislostiach a z vykonaného dokazovania vyvodil správny záver, že odmietavý postoj žalovaného k žiadostiam o opätovné prijatie do pracovného pomeru nebolo diskriminačné, znevýhodňujúce sťažovateľa, ale vyplývalo z objektívne zistených negatívnych poznatkov z predchádzajúcej pracovnej činnosti sťažovateľa na tom istom pracovisku kde sa dožaduje opätovného prijatia do pracovného pomeru.

Ďalej Krajský súd v Prešove uviedol... že zo strany žalovaného ani nemohlo dôjsť k znevýhodneniu sťažovateľa o prijatie do zamestnania, pretože na miesto, o ktoré sa

uchádzal sťažovateľ nebol prijatý žalovaným nový zamestnanec, ale zmenou organizácie práce a technického vybavenia si organizácia/žalovaný vyriešila chod rádiologického oddelenia v rámci svojich stálych zamestnancov. ...

... Proti rozsudku ... Krajského súdu v Prešove... podal sťažovateľ dovolanie zo dňa 12.7.2012 a doplnenie dovolania zo dňa 17.3.2014...

... Porušovateľ ako dovolací súd rozhodnutím - uznesením zo dňa 26.11.2014 pod sp. zn. 6Cdo/399/2013 dovolanie sťažovateľa odmietol... podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1, písm. c), pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

... porušovateľ (vrátane Okresného súdu Bardejov... Krajského súdu v Prešove) odňal... sťažovateľovi možnosť konať pred súdom a v tejto súvislosti, podľa názoru sťažovateľa, bol dôvodný tento dovolací dôvod prípustnosti dovolania. Sťažovateľ preto považuje rozhodnutie porušovateľa za príliš formalistické a arbitrárne. Sťažovateľ je toho názoru, že porušovateľ ako dovolací súd sa dostatočne nezaoberal podmienkami prípustnosti dovolania voči rozsudku odvolacieho súdu... a to najmä, či nedošlo zo strany nižších súdov... k odňatiu účastníkovi konania/sťažovateľovi možnosti konať pred súdom. Sťažovateľ je toho názoru, že práve postupom porušovateľa (vrátane nižších súdov) došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom sťažovateľovi. Práve táto skutočnosť spôsobila nesprávne právne posúdenie a nesprávne právne rozhodnutie vo veci, pretože porušovateľ sa zaoberal len príliš formalistický splnením podmienok prípustnosti dovolania. A keďže vzhliadol, že nebol naplnený žiadny dovolací dôvod, meritom veci sa nezaoberal.

Rozhodnutie porušovateľa sa javí ako zjavný odklon od judikatúry Európskeho súdneho dvora, ktorý vo veci pod č. C-415/10 z 19.4.2012, ktorý v rámci prejudiciálneho konania riešil otázku „rovnosti zaobchádzania v zamestnaní a povolani“...

Tým že porušovateľ rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol pre jeho neprípustnosť, nemohlo dôjsť ani k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutí a postupov súdov nižšieho stupňa o tom, že sťažovateľ bol diskriminovaný z dôvodu „iného postavenia“. ...

Každý jeden svedok (pracovník u žalovaného) vypovedal inak. ...

V konaniach pred súdmi nižšieho stupňa boli zo strany žalovaného... predkladané a produkované listinné dôkazy a tvrdenia, ktoré boli nepravdivé a falošné. ...

... súde nižších stupňov vykonávali dokazovanie tak široko, že takýmto vykonávaním dokazovania spôsobili zmätočnosť konania, pretože sa zaoberali skutočnosťami, ktoré nemali byť predmetom dokazovania. Súde nižších stupňov sa mali zaoberať hlavnou podstatou, či konal žalovaný diskriminačne voči sťažovateľovi pri postupe po podaní žiadosti o prijatie do zamestnania sťažovateľom na základe vypísaného výberového konania zverejneného na internete.

Arbitrárnosť rozhodnutia sťažovateľa spočíva v tom, že v prípade, že by sa porušovateľ zaoberal podaným dovolaním, zistil by, že rozhodnutia nižších súdov sú arbitrárne a ktoré sa odkláňajú od zaužívanej judikatúry Európskych súdov, vrátane... rozsudku ESD vo veci C-415/10, zo dňa 19.4.2012. Rozhodnutia nižších súdov (Okresného súdu Bardejov a Krajského súdu v Prešove) trpeli nedostatkami, ktoré zakladali prípustnosť dovolania.

Arbitrárnosť rozhodnutia sťažovateľa spočíva aj v tom, že porušovateľ ako dovolací súd sa obmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania a k sťažovateľom tvrdenému nedostatku v konaní podľa § 237 ods. f) OSP sa porušovateľ nevyjadril. Dovolanie písal sťažovateľ sám, pričom je osobou bez právnického vzdelania, avšak z obsahu dovolania je tento dovolací dôvod zrejmý.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé prejednanie veci zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím zo dňa 26.11.2014 Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/399/2013 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo/399/2013 zo dňa 26.11.2014, ktorým bolo dovolanie žalobcu/sťažovateľa odmietnuté, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000,00 €..., ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľovi.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 355,72 € na účet právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo,

ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 CoPr 2/2011 z 25. apríla 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) podľa § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Sťažovateľ považuje uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne, pretože ak by sa najvyšší súd zaoberal podaným dovolaním, zistil by, že rozsudok Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 97/2010 zo 16. mája 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudok krajského súdu sú arbitrárne, odkláňajúce sa od zaužívanej judikatúry európskych súdov. Arbitrárnosť uznesenia najvyššieho súdu vidí sťažovateľ tiež v tom, že najvyšší súd sa k tvrdenému nedostatku sťažovateľa v konaní podľa § 237 písm. f) OSP nevyjadril.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil dovolacími dôvodmi v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Uviedol, že súdy svoje rozhodnutia založili na výpovediach svedkov, ktoré podľa neho nie sú objektívne, a na jeho námietky neprihliadli. ...

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok,

vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O. s. p., aj keď neboli dovolateľom namietané. ...

Za vadu spôsobujúcu prípustnosť dovolania nemožno považovať hodnotenie dôkazov súdmi v základnom konaní, pretože ide o činnosť prislúchajúcu tomu súdu, ktorý dôkazy vykonal. Dovolací súd, túto činnosť nemôže posudzovať a prehodnocovať, lebo sám v dovolacom konaní dokazovanie nevykonáva.

Na dovolacie dôvody žalobcu, spočívajúce v existencii tzv. inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a v nesprávnom právnom posúdení veci súdmi nižších stupňov, dovolací súd nemohol prihliadať, pretože uvedené skutočnosti by mohli byť relevantné len v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Samotné však nie sú dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.»

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil a dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné. Procesnú neprípustnosť dovolania v napadnutom uznesení odôvodnil, pričom ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim

spôsobom a presvedčivo. Tvrdenia sťažovateľa o formalistickom prístupe najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie sú ničím odôvodnené. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že najvyšší súd otázku prípustnosti posúdil nesprávne.

Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa, a teda ani sa zaoberať tvrdenou arbitrárnosťou rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, resp. tým, či sťažovateľ bol alebo nebol pri prijímaní do zamestnania diskriminovaný.

K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd sa nevyjadril k ním tvrdenému nedostatku v konaní podľa § 237 písm. f) OSP, ústavný súd uvádza, že podrobne preskúmal dovolanie sťažovateľa z 12. júla 2012 a tiež jeho doplnenie zo 17. marca 2014, a konštatuje, že dovolanie a ani jeho doplnenie sťažovateľ vadou podľa § 237 písm. f) OSP neodôvodnil. K akému konkrétnemu nedostatku podľa § 237 písm. f) OSP sa najvyšší súd nevyjadril, nie je zrejmé ani zo sťažnosti, keďže toto tvrdenie sťažovateľa je rovnako ako pri tvrdení o formalistickom prístupe najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania iba všeobecné, bez uvedenia konkrétnych skutočností, ktorými by sťažovateľ sťažnosť v tejto časti odôvodňoval.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd neporušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015